

[Dahlgård.]

beholde de penge, men at de skal komme tilbage til borgerne i form af lavere priser end dem, man ellers ville have fået. Derfor er det forslag til prislovgivning, som vi ved handelsministeren snart vil fremsætte i folketinget, den egentlige pendant til de forslag, vi i øvrigt beskæftiger os med.

Forslaget til lov om udbyttebegrænsning hører jo til de forslag, som nu engang kommer frem ved lejligheder som denne. Jeg ved ikke, om vi i vort parti lægger meget stor vægt på dette lovforslag, men vi vil da gerne se på det og også se velvilligt på det under udvalgsarbejdet.

Schlüter (K):

Ingen bør være i tvivl om, at vi befinder os i en økonomisk situation, som kræver hurtige og effektive indgreb. I forvejen var dansk økonomi spændt op til et bristepunkt, det vidste vi alle. Hertil kommer nu energifordyrelsen, og endelig at folketinget nu er bekendt med perspektivet fra perspektivplan II, som kræver et svar og mangfoldige ændringer i eksisterende lovgivning.

Vi er nok i en situation, hvor det er sværere, end det plejer at være, at kortlægge den konjunkturudvikling, vi skal finde det politiske og økonomiske svar på. Jeg tror, de fleste erkender, at det drejer sig om hverken at føre en for stram finanspolitik og økonomisk politik for længe eller at føre en slækket politik for tidligt. Meget taler for, at det vil være rigtigt at føre en stram finanspolitik endnu en tid, men også meget taler for, at senere på året kan det vise sig nødvendigt med en lempelse for at kunne fastholde det mål, vi er enige om: en høj beskæftigelsesgrad. Det er vel også dette, som ligger bag, at regeringen har fundet det rigtigt at forelægge en finansplan, som under visse forudsætninger regner med et kasseunderskud. I denne time er det svært at få et dækkende og fuldstændigt overblik over oliekrisens omfang og dens virkninger på længere sigt, men vi skal alligevel prøve.

Når vi i min gruppe forsøger, ja, så har vi

anset det for opgaven ligesom at få de brudstykker, regeringen har forelagt til en økonomisk politik i de sidste dage, til at danne et mønster, en helhed. Vi er nået til det resultat, at regeringens politik, som vi hidtil kender den, formentlig er udtryk for gode intentioner og vil føre os et stykke ad den rette vej. Men spørgsmålet er, om det stykke er langt nok. Spørgsmålet er, om vi ikke må erkende, at vi bør etablere større sikkerhed for, at betalingsbalanceunderskuddet ikke vil vokse i årets løb til astronomiske tal, til en gæld, som vi måske ikke engang kan få finansieret. Om ikke vi må opnå større sikkerhed, end vi har i dette øjeblik, for, at vi kan fastholde høj beskæftigelse også senere på året. Og endelig: om ikke vi bør forsøge en politik, som kommer de omkostningsstigninger, der er forventelige, til livs i langt større omfang end efter de forslag, som ligger på bordet.

Når jeg derefter vender mig særlig til regeringsforslagene om ændring af dyrtidsreguleringen og de kontante tilskud, så kan enhver få øje på nogle betæneligheder ved at gennemføre en lovgivning af den art, det er ikke svært. Vi kan alle se, at der er betæneligheder forbundet med at foretage indgreb i bestående lovlige overenskomster, det er oplagt. Vi kan også alle se, at regeringsforslaget formentlig vil medføre en hel del administration og kontrolproblemer. Og det er åbenbart, at hvis vi uden videre gennemfører regeringsforslagene, så vil vi, når 12 måneders perioden er udløbet, stå over for et ganske uafklaret problem. Hvordan kommer vi videre? Skal vi fortsætte med en skattefinansieret kontanttilskudsordning? Det er den ene mulighed, men det er dyrt for skatteyderne, og det forsinker muligheden for den lempelse af det direkte skattetryk, vi må frem til. Eller skal vi ophæve ordningerne og så lade den ophobede dyrtidsregulering få pludselig udløsning? Begge dele er ubehagelige løsninger, og derfor er det noget, vi må se nærmere på. Det er helt nødvendigt, inden vi får forslagene frem til anden behandling.